

гледахъ на около си, ходяхъ съсь страхъ, и си казувахъ: «Дали сжмъ човѣкъ съ разумъ или сжмъ лудъ?» Въ това, което осѣцахъ, не знаяхъ веке да различявамъ мечтанъето отъ дѣйствителността, и извикахъ съсь тѣга:

Боже мой, Боже мой. . . .

Единъ пжтъ, като си легнахъ малко прѣдъ да се съмне, мисляхъ се твърдѣ увѣренъ да сжмъ си турилъ кърпата подъ възглавницата си. Малко послѣ, по обичаятъ си, събуждамъ се, и ми се струваше, че ме дусяхж. Осѣцамъ си вратѣтъ силно стиснатъ. Какво чудо! Обвитъ бѣше съсь кърпата ми, завързана съсь много възели. Заклевамъ се да не сжмъ направилъ тия възели, да не сжмъ пипалъ кърпата, отъ като сжмъ я турилъ подъ възглавницата. Мислиж да сжмъ го направилъ на сънѣтъ си, или на нѣкое съпнуванъе, безъ да го помниж; нѣ не можяхъ да го повѣрувамъ, и отъ тогази сѣка ноцъ ме бѣше страхъ да не ме удушѣтъ.

Разбирамъ колко е позволено да се намиратъ смѣшни тия вижданъета; нѣ за мене, който ги осѣцахъ, тѣ ми правяхж толкозъ зло, щото още треперямъ отъ тѣхъ.

Тѣ исчезвахж сѣка сутрина; и додѣто траеше видѣлната на денятъ, намирахъ си у дусята толкосъ прѣзрѣнъе за тия плашила, щото ми се струваше дигърва невъзможно да ги осѣтиж. Нѣ на залѣзванъето на слѣнцето пакъ фацахъ да треперямъ, и сѣка ноцъ докарваше полудяваняята на минжлата ноцъ.

А пакъ, колкото имахъ слабостъ прѣзъ ноцъта,